

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 779/2015
09.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић – Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца Р.Б. из Ђ., чији је пуномоћник И.О., адвокат из Београда, против тужене Републике Србије-Министарства правде, коју заступа Државно правобранилаштво, из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6616/14 од 10.12.2014.године, у седници одржаној 09.07.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6616/14 од 10.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 6907/12 од 22.05.2014. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и тужена је обавезана да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове настале услед повреде угледа, части, слободе и права личности, а због неоснованог лишења слободе, исплати износ од 2.127.000,00 динара, са законском затезном каматом, почев од дана доношења пресуде, до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се тужена обавезе да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове настале услед повреде угледа, части, слободе и права личности због неоснованог лишења слободе исплати износ преко досуђеног износа у ставу првом изреке, а до траженог износа од 3.545.000,00 динара, односно за износ од 1.418.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде, до исплате. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 162.000,00 динара са законском затезном каматом од дана доношења пресуде, до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6616/14 од 10.12.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке и тужена је обавезана да тужиоцу, на име правичне новчане накнаде за претрпљене душевне болове због повреде угледа, части, слободе и права личности исплати износ од 1.418.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 22.05.2014.године до исплате. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од

274.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 22.05.2014.године, до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Без утицаја су наводи у ревизији да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 279. ЗПП (извођење доказа саслушањем странака замолним путем), имајући у виду да се ревизија може изјавити због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, која је учињена у поступку пред другостепеним судом, али не и првостепеним судом, како се то указује ревизијом.

Према утврђеном чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука тужилац је био у притвору од 15.05.1999.године, који је одређен решењем МУП-а РС, СУП Ђаковица, због постојања основане сумње да је извршио кривично дело тероризма из члана 125. КЗ СРЈ, на основу одредбе из члана 131. став 2. тачка 3. Закона о кривичном поступку Републике Србије. Тужиоцу је притвор укинут 23.04.2001.године решењем Врховног суда Србије Кж1 1592/00 од 23.04.2001.године, а кривични поступак против тужиоца је правноснажно обустављен решењем Вишег суда у Лесковцу К 99/11 од 27.12.2010.године, услед одустанка Вишег јавног тужилаштва у Лесковцу од кривичног гоњења, сходно члану 290. Закона о кривичном поступку. За време боравка у притвору, тужилац је трпео различите облике физичког и психичког малтретирања у притворским јединицама на територији Аутономне Покрајине Косово и Метохија и централне Србије, а услед наведеног трпео је и душевне болове, због повреде части, угледа, слободe и права личности, који су узроковани неоснованим лишењем слободe, као и објављивањем информација у средствима јавног информисања. Надлежни орган тужене није одлучио о захтеву тужиоца за накнаду наведене штете, а заступник тужене је дописом од 01.03.2012.године обавестио тужиоца да нема места мирном решењу спора.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је обавезао тужену да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде угледа, части, слободe и права личности, а због неоснованог лишења слободe и боравка у притвору у укупном трајању од 709 дана, исплати износ од 2.127.000,00 динара, са каматом од дана доношења пресуде, до коначне исплате, а одбио је тужбени захтев за исплату још 1.418.000,00 динара, по наведеном основу, са каматом.

Апелациони суд у Београду је потврдио наведену првостепену пресуду у делу којим је досуђен износ од 2.127.000,00 динара са каматом, а преиначио првостепену пресуду у одбијајућем делу, као и у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је поред наведеног, тужиоцу досудио још износ од 1.418.000,00 динара, по наведеном основу, са каматом почев од дана доношења првостепене пресуде, до

исплате. При томе, је по оцени овог суда, другостепени суд правилно нашао да износ од укупно 3.545.000,00 динара представља правичну новчану накнаду тужиоцу за претрпљену нематеријалну штету у вези наведеног штетног догађаја, у смислу одредби члана 200. став 1. Закона о облигационим односима, те да је супротно наводима ревизије, приликом одлучивања о висини правичне новчане накнаде, другостепени суд водио рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада, како и да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом, како је то предвиђено ставом 2. наведене законске одредбе.

Неосновани су наводи ревизије да тужиоцу не припада накнада штете, сходно одредби члана 560. став 3. Законика о кривичном поступку, јер је својим недозвољеним поступцима проузроковао лишење слободе, имајући у виду да је тужиоцу одређен притвор због постојања основане сумње да је извршио кривично дело тероризма из члана 125. КЗ СРЈ на основу одредбе из члана 191. став 2. тачка 2. Закона о кривичном поступку РС (ако особите околности оправдавају бојазан да ће поновити кривично дело или довршити покушано кривично дело или учинити кривично дело којим прети), те да тужилац није оглашен кривим за извршење кривичног дела које му је стављено на терет, због чега му је одређен притвор. Из изнетих разлога, без утицаја су наводи ревизије којима се оспорава основ за накнаду штете.

Без утицаја су наводи ревизије који се односе на оцену доказа и указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, имајући у виду да наведено није дозвољен разлог за изјављивање ревизије, сходно одредби члана 407. ЗПП.

Супротно наводима ревизије, тужиоцу нису досуђени трошкови парничног поступка који су проузроковани његовом кривицом, те се ревизијом неосновано оспорава одлука о трошковима поступка.

На основу изнетог, одлучено је као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа–судија
Миломир Николић,с.р.**